

บทนำ

ดวงใจอันเปี่ยมรักอย่างแท้จริงยอมไม่มีวันเสื่อมเลือน

-สุภาษิต-

บทที่ 1

บางครั้งฉันก็ฝันว่าตัวเองร่วงหล่น

แน่ล่ะ ในความฝันเหล่านั้นฉันเริ่มต้นจากการบินอยู่เสมอ เพราะนั่นคือ
สิ่งที่ฉันทำ ตัวตนที่ฉันเป็น เรื่องที่ฉันรัก

หลายสัปดาห์ก่อนฉันคงจะบอกว่ามันเป็นสิ่งที่ฉันรักมากที่สุดในโลก ทว่า
นับแต่นั้นมาอะไรๆ ก็เปลี่ยนไปมากมาย ความจริงแล้วก็ทุกเรื่องเลยนะ

ในความฝันเหล่านั้นฉันกำลังโฉบบินอยู่บนท้องฟ้าและเป็นอิสระอย่าง
ที่ควรจะเป็น แต่แล้วก็เกิดอะไรขึ้นบางอย่างเพราะทันใดนั้นฉันร่วงฮวบตกควงสว่าง
ลงมา ฉันไขว่คว้าอากาศ เสี่ยงกรีดร้องกลืนหายไปกับสายลมอันกราดเกรี้ยว ฉัน
ตั้งพสุธาเหมือนดราโก้ไร้ปีก กลายเป็นเพียงเด็กหญิงคนหนึ่งและไม่ใช่นางก็เลย
ไร้พลัง ฟ่ายแพ้

ตอนนี้ฉันก็รู้สึกแบบนั้น ฉันกำลังร่วงหล่นแต่ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง ห้าม
มันไม่ได้สักนิด ติดกับอยู่ในฝันร้ายเดิมๆ

ฉันตื่นขึ้นก่อนที่ตัวจะกระแทกพื้นดินเสมอ นั่นเคยเป็นทางรอดหนึ่งเดียว
ของฉัน เพียงแต่คืนนี้ฉันไม่ได้ฝันไป คืนนี้ฉันกระแทกพื้นดิน แล้วมันก็เจ็บปวด
อย่างสุดแสนทั่วทุกอณูตามคาด

ฉันเอาแก้มแนบกระจกเย็นเฉียบและเฝ้ามองคำคืนพัดผ่านไป ขณะที่ แคลเซียนกำลังขับรถ ดวงตาของฉันพุ่งผ่านความมืดที่นิ่งสงัด กวาดตามอง ลานหินและบรรดาบ้านฉาบปูน มองหาคำตอบและสาเหตุของเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

โลกรวากับหยุดหมุนเมื่อเราชะลอรถตรงป้ายบอกสัญญาณหยุดรถ ฉัน มองเหม่อขึ้นไปยังท้องฟ้าคำมืดเบื้องบน หวังทะเลไร้ดาวนั้นเหมือนแหล่งคุ้มภัย ที่ดูเชิญชวนให้เข้าไปพักผ่อน

น้ำเสียงทุ้มต่ำอย่างปลอบประโลมของแม่ลอยมาจากเบาะหลังขณะพูดคุย กับแทมราและพยายามหว่านล้อมให้เธอได้ตอบ ฉันผละแก้มออกจากกระจก แล้วเหลียวไปมอง แทมราตัวสั้นอยู่ในอ้อมกอดของแม่ ดวงตาของเธอมองตรงไป ข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย ผิวซีดเผือดราวกับศพ

"น้องไหวหรือเปล่า" ฉันถามอีกครั้ง เพราะฉันต้องพูดอะไรสักอย่างและ จะต้องรู้ให้ได้ เธอเป็นแบบนี้เพราะฉันหรือเปล่า นี่ก็ความผิดของฉันอีกใช่ไหม "เธอเป็นอะไรคะแม่"

แม่โน้มหน้าและสายศีรษะเป็นเชิงว่าฉันไม่ควรเอ่ยปาก ฉันทำให้ทั้งสองคน ต้องผิดหวัง ฉันฝ่าฝืนกฎเหล็กและเผยแพร่ความจริงต่อหน้ามนุษย์ แยกว่านั่น ต่อหน้า นักล่า และเราทุกคนต้องรับเคราะห์จากความผิดนั้น ความจริงข้อนี้ทำให้ฉัน กังวลนัก เป็นน้ำหนักถ่วงตัวฉันจมลงในเบาะ

ฉันมองตรงไปข้างหน้าอีกครั้ง ตัวสั้นอย่างควบคุมไม่อยู่ ฉันกอดอกพวง ใช้สองมือกุมข้างลำตัวไว้ราวกับจะช่วยทำให้ตัวเองสงบลงได้

แคลเซียนเตือนฉันว่ากรรมจะต้องสนองฉันจากเรื่องในคืนนี้ ฉันนึกอยาก รู้ว่ามันเริ่มต้นขึ้นแล้วหรือยัง

ฉันสูญเสียวิลไปแล้ว แทมราก็ป่วย หรือไม่ว่ากำลังช็อกหรืออาจจะเลวร้าย กว่านั้น แม่แทบทนมองหน้าฉันไม่ได้เลย ทุกลมหายใจของฉันคือความทุกข์ระทม และมีภาพเหตุการณ์ในคืนนี้แผดเผาอยู่ในเปลือกตา ภาพของฉันที่ทิ้งเปลือกมนุษย์ และกลายเป็นร่างต่อหน้าครอบครัวของวิล ฉันที่บินถลาอย่างสิ้นหวังฝ่าอากาศ

มนตราแห่งดราโก้ ตอน มลาย

อันแห่งแล้งเพื่อไปหาเขา แต่ถ้าฉันไม่กลายเป็นร่าง ไม่ได้บินไปอยู่เคียงข้างวิล เขา คงตายไปแล้ว และฉันก็ทนรับความคิदनนั้นไม่ได้ ฉันจะไม่มีวันได้เจอวิลอีกต่อ ให้เขาสัญญาว่าจะตามหาฉันก็ตาม แต่อย่างน้อยเขาก็ยังมีชีวิตรอด

แคลเซียนที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่พูดอะไรสักคำ เขาพูดทุกอย่างเท่าที่จะพูดได้ เพื่อให้แม่ยอมขึ้นรถมากับเราและทำให้ท่านเข้าใจว่าการไปกับเขาเพื่อกลับบ้าน ที่เราหนีจากมาเป็นทางเลือกเดียวที่เหลืออยู่ มือของเขากำพวงมาลัยแน่นจนข้อนิ้ว เป็นสีเขียว ฉันว่าเขาคงจะไม่คลายมือจนกว่าเราจะเป็นอิสระและหลุดพ้นจาก ซาฟาร์เรล อาจจะไม่เลยจนกว่าเราจะกลับเข้าฝูงอย่างปลอดภัยด้วยซ้ำ

ปลอดภัย ฉันแค่นหัวเราะหรือสะอื้นกันแน่ก็ไม่รู้ ฉันจะรู้สึกปลอดภัยได้อีกหรือ

เมืองทั้งเมืองพัดผ่านไป บ้านพักอาศัยเริ่มบางตาเมื่อเราเข้าใกล้ซานเมือง อีกไม่ช้าเราก็จะรอดพ้นเป็นอิสระจากทะเลทรายและเหล่าหมาป่า ปราศจากวิล คำสุดท้ายนั้นชวนซึ้งร่ายผลัดในใจฉัน แต่ฉันก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว อนาคตของเราเคยเป็นไปได้ที่ไหนกัน ดรากิกับหมาล่าดรากินะ *หมาล่าดรากิผู้มีเลือดของเผ่าพันธุ์ฉันไหลเวียนอยู่ในร่าง*

จำเพาะเรื่องนั้นยังคงสะดุดอยู่ในหัวอย่างไม่อาจยอมรับได้เสียที ฉันไม่อาจหลับตาลงโดยปราศจากภาพเลือดสีม่วงเป็นประกายของเขาในคืนนี้ได้ มันไม่ต่างจากเลือดของฉันเอง

ฉันปวดหัวหนักเมื่อพยายามยอมรับความจริงอันโหดร้ายนี้ ไม่ว่าคำอธิบายของวิลจะมีเหตุผลมากเพียงใด แม้ฉันจะยังคงรักเขาเหมือนเดิม มันก็ไม่เปลี่ยนความจริงที่ว่าเลือดซึ่งไหลเวียนอยู่ในร่างของเขานั้นช่วงชิงมาจากพวกฟองของฉัน

แคลเซียนค่อยๆ ผ่อนลมหายใจขณะที่เราพ้นเขตเมือง

"ก็ต้องตามนั้นแล้วละนะ"

แม้พิมพ์้าเมื่อระยะห่างระหว่างเรากับซาฟาร์เรลเพิ่มมากขึ้นทุกที

ฉันหันไปพบแม่กำลังเหลียวมองทางกระจกหลัง ท่านกำลังละทิ้งความหวัง ทั้งปวงของการมีอนาคตที่ดีกว่าในซาฟาร์เรล ที่นั่นเป็นสถานที่ให้เราเริ่มต้นใหม่

โดยห่างไกลจากฝูง และตอนนี้เราก็กำลังมุ่งหน้ากลับเข้าสู่กลางดงของพวกเขา

"หนูขอโทษค่ะแม่"

ฉันพูดไม่ใช่เพราะคิดว่าสมควรจะพูด แต่เพราะหมายความว่าตามนั้น

แม่ส่ายหน้าขยับปากเหมือนจะโต้ตอบแต่ไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา

"เราเจอปัญหาแล้ว"

แคลเซียนประกาศ เบื้องหน้ามีรถหลายคันจอดกีดขวางเส้นทางบังคับให้
เราชะลอตัว

"นั่นพวกมัน"

ฉันเคঁค้ำพุดออกจากริมฝีปากชาด้านเมื่อแคลเซียนขับเข้าไปใกล้

"พวกมันหรือ" แม่ถาม "นักร้องหรือลูก"

ฉันพยักหน้าอย่างหนักใจ พวกนักร้อง ครอบครัวของวิล

แสงไฟหน้ารถแพดจ้าผ่าทะลุความมืดและส่องเข้าหน้าแคลเซียน เขา
เหลือบดูกระจงมองหลัง แล้วฉันก็บอกได้ว่าเขากำลังคิดจะเลี้ยวรถเพื่ออ้อมไป
วงอีกทาง

แต่มันสายเกินไปสำหรับเรื่องนั้นเมื่อรถคันหนึ่งแล่นเข้ามาขวางทาง
หลบหนีของเราและตามด้วยคนกลุ่มหนึ่งที่ออกมายื่นอ้อมข้างหน้า แคลเซียน
กระตืบเบรก มือบิดหมุนพวงมาลัย ฉันรู้ว่าเขากำลังห้ามตัวเองไม่ให้พุ่งชนคน
พวกนั้น

ฉันเพ่งมองหาวิล รับรู้ถึงเขา รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนสักแห่งท่ามกลางคนกลุ่มนั้น
เสียงตะคอกข่มขู่ให้เราออกจากรถ ฉันนั่งนิ่งพลางกดนิ้วมือร้อนฝ่าดวง
บนท่อนขาเปลือยเปล่า เหมือนพยายามจะเข้าถึงตรา記ของตัวเองที่ซุกซ่อนอยู่
ภายใน

กำปั้นทุบหน้ารถดังปัง จากนั้นฉันก็เห็น...เงาตะคุ่มของกระจงบอว่าเป็น

แคลเซียนสบตาฉันและส่งสารที่รู้จักกันอยู่แก่ใจ เราจำเป็นต้องเอาตัวรอด
แม้จะหมายถึงการทำในสิ่งที่มีเพียงเผ่าพันธุ์ของเราเท่านั้นที่ทำได้ สิ่งเดียวกับ
ที่ฉันทำลงไปแล้วและทำให้เราติดกับในคืนนี้ตั้งแต่ต้นยังงี้ละ แต่จะเป็นไรไป

มนตราแห่งดราโก้ ตอน มลาย

ใช่ที่เราจะเปิดเผยความลับไปได้มากกว่านี้แล้วนี่นา

ฉันฟังกวีรีชและก้าวออกจากรถเพื่อเผชิญหน้ากับศัตรูของเรา
แซนเดอร์ ญาติของวิลก้าวออกมาข้างหน้าคนอื่นพร้อมกับใส่หน้ากากของทอง
เข้ามาใส่ฉัน

"เธอคิดจริงๆ เธอว่าจะหนีพ้น"

หัวใจของฉันเจ็บเหมือนถูกบดขยี้ ความโกรธแค้นที่ปีศาจร้ายพวกนี้ทำกับ
ฉันในคืนนี้ ซ้ำเติมรวมตัวกันในลำคอ ฉันปล่อยให้ความร้อนระอุนั้นก่อตัว เตรียมรับ
อะไรก็ตามที่กำลังจะเกิดขึ้น

นักล่าคนหนึ่งทุบกระจกหลังของรถและตะโกนใส่แม่กับแอมรา

"ออกมาข้างนอกซะ!"

แม่ก้าวออกไปด้วยศักดิ์ศรีเท่าที่ทานพึงรวบรวมได้และดึงตัวแอมราให้ตาม
มาด้วย

น้องสาวของฉันยิงขีดเพื่อดูว่าตอนอยู่บนบิกหรือกเสียอีก เสียงหายใจ
ครืดคราดของเธอแทรกผ่านอากาศ ดวงตาสีอำพันแบบเดียวกับฉันแลดูหมองมัว
จนแทบจะเหมือนมีเยื่อบางๆ เคลือบทับยามที่เธอจ้องตรงไปข้างหน้าอย่าง
ว่างเปล่า ริมฝีปากคู่นั้นเผยอแต่ไม่มีถ้อยคำใดหลุดออกมา

ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้และยื่นมือออกไปช่วยแม่พยุงเธอ เนื้อตัวของ
แอมราเย็นเฉียบ ผิวนั้นไม่ใช่ผิวของเธอแล้วแต่เป็นหินอ่อนที่เย็นจัด

แคลเซียมประจันหน้ากับแซนเดอร์อย่างสง่าผ่าเผยสมเป็นเจ้าชายโดยแท้
แสงไฟสะท้อนเรือนผมสีดำขลับ

ฉันเสียริมฝีปากให้ชุ่มชื้น คิดอยู่ว่าจะเกลี้ยกล่อมแซนเดอร์ยังไงคืนนี้ว่าเขา
ไม่ได้เห็นฉันกลายเป็นร่าง

"แถมจะเอาอะไร"

ญาติของวิลขึ้นนิ้วมาที่ฉัน

"เราจะเริ่มจากเธอก่อน ถึงเธอจะเป็นตัวอะไรก็ตาม"

"อย่ายุ่งกับเธอ" แคลเซียมบัญชา

แซนเดอร์เบนความสนใจมาที่แคลเซียน

"นายจะเป็นรายต่อไป พี่เบิ้ม...นายตกจากหน้าผาพร้อมวิลแต่ไม่บาดเจ็บตรงไหนเลยได้ยังไง"

"วิลอยู่ที่ไหนนะ"

ฉันโผล่ออกไป ฉันต้องรู้ให้ได้

แซนเดอร์สะบัดนิ้วโป่งไปยังบรรดารถที่จอดรออยู่แถวนั้น

"สลบอยู่ข้างหลังนั่น"

ฉันพุ่งผ่านความมืดจนกระทั่งเห็นร่างที่นอนตะคุ่มอยู่บนเบาะหลังของรถคันหนึ่ง วิล แม็กไกล์แค่เอ๋อแต่กลับเหมือนอยู่ใกล้ๆ ครั้งสุดท้ายที่เราพบกันเขาสัญญาว่าจะตามหาฉัน เขาบาดเจ็บแต่ยังมีสติ ฉันตัวสั่นเมื่อคิดว่าครอบครัวของเขาอาจทำอะไรบ้างเพื่อให้เขาหมดสติ

"เขาต้องการหมอนะ" ฉันพูด

"จัดการกับพวกเธอเสร็จก่อนค่อยว่ากัน"

"ฟังนะ" แคลเซียนเริ่มโดยก้าวขึ้นมายืนข้างหน้าฉัน "ฉันไม่รู้ว่าแกคิดจะ..."

"ฉันคิดว่านายควรหุบปากซะ ฉันจะเป็นคนพูดเอง!"

แซนเดอร์กระชากไหล่ของเขา พลาดอย่างจังแล้วใจ

แคลเซียนคำราม ผิวเปล่งแสงสีเทาละเลื่อม เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นเพียงวูบเดียว แซนเดอร์ลงไปนอนหงายท้องบนพื้นพร้อมกับสีหน้างุนงงพองๆ กับคนอีกครั้งโหลที่ยืนโอบล้อมเรา

"จับมัน!" แซนเดอร์ตะโกน

คนที่เหลือโถมใส่แคลเซียน ฉันกรีดร้องและเห็นใบหน้าของแคลเซียนท่ามกลางฝูงนักร้อง ฉันสะดุ้งถดถอยทันทีเมื่อได้ยินเสียงปะทะของกำปั้นก่อนจะโผล่เข้าไป ตั้งใจจะช่วยเขา แต่กลับมีมือฉุดรั้งตัวฉันไว้

เสียงคำรามราวสัตว์ภูธรก็ก้องในอากาศ เสียงของแคลเซียน นักร้องหลายคนจับตัวเขากดลง แองกัสยิ้มเยาะขณะใช้เท้าเหยียบหลังของเขา แก้มของแคลเซียนถูกกดแนบพื้นยางมะตอยแข็ง เขาจ้องตาฉัน นัยน์ตาสีเข้มนั้น

มนตราแห่งดราโก้ ตอน มลาย

กระตุกไหว ม่านตาบางลงจนเป็นเส้นตั้ง

ไอร้อนพวยพุ่งผ่านริมฝีปาก แต่ฉันสะกดมันไว้พร้อมกับสิ้นศรัทธา ลือลารให้เขาอดทน รอคอย ยังคงเชื่อมั่นคาดหวังว่าเราจะเจราหาทางออกจนสำเร็จ เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องเผยแพร่ร่างดราโก้ออกมาเช่นกัน บางทีฉันยังอาจจะปกป้องเขาได้ บางทีเขาอาจจะหลุดพ้นจากที่นั่นไปได้พร้อมกับแม่และแทมรา

จุมพิตเยือกเย็นของด้ามปืนฝังลงข้างลำตัว ฉันหยุดนิ่ง
แม่ร้องออกมา แต่ฉันยกมือห้ามไม่ให้ท่านทำเรื่องโง่ๆ ด้วยการเข้ามาช่วยฉัน

"อยู่กับแทมราค่ะแม่ น้องต้องการแม่!"

แววตาทมิฬของแซนเดอร์สำรวจทั่วตัวฉันอย่างเหยียดหยัน

"ฉันรู้ว่าจะเห็นอะไร ไอ้ตัวประหลาดมีปีกเอ๊ย"

ฉันขมความกลัวไม่ให้อะไรสักอย่างในใจฉันอย่างเร่าร้อนในรวดเดียว น่าแปลกใจที่ฉันไม่ได้กลายเป็นดราโก้เสียตอนนี้เลย

"เจซินดา"

แคลเซียมตะโกนเรียกฉันและพยายามขัดขึ้นอีกครั้ง

แซนเดอร์พูดต่อ

"ไม่ต้องห่วง ก็แค่ปีนยาสลบเท่านั้นแหละ ฉันยังไม่ฆ่าเธอหรอก เราจะไม่เลี้ยงเธอไว้จนกว่าจะรู้ว่าเธอเป็นตัวบ้าอะไรกันแน่"

พวกเขาทุบตีแคลเซียมอีกครั้งเมื่อเขาต่อสู้เพื่อเป็นอิสระ

"หยุดนะ!" ฉันผลักแซนเดอร์ แต่แองกัสเข้ามาขวาง ฉันยืนดูอย่างปวดร้าว ยามที่พวกนั้นรุมตะเขาไม่ยั้ง "หยุดเถอะ! หยุดสิ ขอร้องล่ะ!"

ราวกับถูกบีบหัวใจ ไม่พวกเขาก็เราแล้ว

ไฟกาฬไล่ลามไปทั่วปอดที่ขยายตัวออกและพุ่งพรวดขึ้นมาตามหลอดลม ฉันปล่อยให้พวกเขาจับตัวเราไม่ได้

ก่อนที่ฉันจะได้ผันเปลวเพลิงออกไป ทันใดนั้นมีสายลมเย็นวูบหนึ่งหมุนวนรอบตัว เย็นยะเยือกผิดธรรมชาติ อุณหภูมิลดลงอย่างเฉียบพลันจนฉันตัวสั่น

เมื่อหมุนตัวกลับไปลำคอของฉันก็ติดกับภาพของแทมรา เธอยืนอยู่ตามลำพัง
แม่เบิกตากว้างยื่นคู้ห่างออกไปเบื้องหลัง

ใบหน้าของน้องสาวฉันขาวซีดเผือด ดวงตาคู่นั้นไม่ใช่ของเธออีกต่อไป
ไม่เหมือนของฉัน สีเทาอ่อนจางดูน้ำแข็งทำเอาหัวใจของฉันเย็นเฉียบ ไอระเหย
ออกจากตัวเธอเหมือนไอร้อนเพียงแต่มันเป็นไอเย็น ไอหมอกกราวน้ำแข็งนั้น
แผ่ขยายออกจนเป็นกลุ่มเมฆโอบล้อมเราไว้

เธอแอนด์ตัวเป็นจิ้งหะลูกคลื่นและใช้มือฉีกทิ้งเสื้อ กระซอกมันอย่างรุนแรง
จนขาดวิน มือคู่นั้นพลันทอแสงแวววาวเป็นสีขาวนวลประกายมุก

ฉันเคยเห็นสีแบบนี้บนอีกร่างเดียวเท่านั้น ดรากีอีกตัวหนึ่ง นิเดีย ดรากี
กำบังของฝูงเรา

ฉันยื่นคู้โคนผมของแทมราแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวเหลืองเงินแล้วลุลามไป
ทั่วเรือนผมของเธอ

หมอกก่อตัวหนาขึ้นอีก หมอกเย็นที่เตือนให้ฉันคิดถึงบ้าน คิดถึงหมอก
ซึ่งปกคลุมเมืองเหมือนผ้าห่มเย็น ปกป้องเราจากผู้บุกรุกและผู้ที่ต้องการล่าและ
ทำลายเรา ทำให้จิตใจของผู้ที่หลงเข้ามาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราสับสน

"แทมรา!"

ฉันโผล่ไปหาเธอ แต่แคสเซียนกลับมาแล้ว เขาเป็นอิสระจากกลุ่มคนที่
ทำร้ายเขาและใช้ท่อนแขนแข็งแกร่งเหนี่ยวรั้งฉันไว้

"ปล่อยเธอ" เขาพูด

ฉันเหลือบมองใบหน้าของเขา รู้สึกถึงความพึงพอใจแบบสัญชาตญาณ
สัตว์ป่าที่ระยิบระยับอยู่ในดวงตาคู่นั้น เขารู้สึก...ยินดี ดีใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นหรือ
อาจจะกับเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นก็ได้ แทมราไม่เคยกลายร่างมาก่อน ทำให้ไม่ถึง
มาทำได้ตอนนี้กันล่ะ

ในจังหวะที่ฉันเสไปทางอื่นมันก็สิ้นสุดลง พอฉันกลับไปมองแทมรา เธอ
ลอยตัวสูงขึ้นจากพื้นดินหลายฟุตแล้ว เขื่อปีกบอบบางพัดกระพืออยู่ข้างหลัง
ปลายหยักแหลมโผล่พ้นไหล่สีเงินของเธอ

มนตราแห่งดราโก้ ตอน มลาย

"แถมรา"

ฉันสูดหายใจ ค่ำค้ำกับภาพนั้นและต่อสู้กับความจริงที่เพิ่งถูกค้นพบนี้
น้องสาวของฉันเป็นดราโก้ หลังจากผ่านไปนานเหลือเกิน หลังจากที่เราคิดว่า
เราคงไม่มีวันเหมือนกันในเรื่องนี้ แต่ยิ่งไปกว่านั้นเธอเป็นดราโก้กำบัง

สายตาที่ดูเยือกเย็นน่าประหลาดของเธอวาดมองเราบนถนนราวกับรับรู้
แน่ชัดว่าต้องทำอะไร แล้วฉันก็เดาว่าเธอรู้ มันเป็นสัญชาตญาณนะ

ฉันไม่อาจขยับตัวได้เลยยามที่มองเธอหนึ่ง ทั้งดงามและนำพรันพริงด้วย
ผิวเลื่อมพรายและผมขาวโพลนไร้เม็ดสี เธอยกท่อนแขนเรียวยาวทั้งสองข้าง หมอก
พุ่งผ่านตัวเราไปเหมือนควันเพลิงเผาไหม้ มันหนาทึบจนฉันแทบมองไม่เห็นมือ
ตัวเองที่ยกชูอยู่ตรงหน้า พวกนักล่าถูกกลืนหายไปจนหมดสิ้น แต่ฉันยังได้ยิน
พวกเขาถูกร้องตะโกนเรียกหากัน เดินชนกันเอง สำลักคอกแค้ก จากนั้นจึงทรุด
บนถนนกันเป็นพรวนเหมือนตัวโดมิโน เริ่มจากหนึ่งไปที่ละคน ทีละคน แล้ว
ก็เงียบสนิท

ฉันเงี่ยหูฟังท่ามกลางความเงียบเหมือนป่าช้าเมื่อหมอกของแถมรา
ทำหน้าที่ของมัน ลบเลือน กำบัง ปิดกั้นความทรงจำ...ทุกสิ่งที่อยู่ในเส้นทาง
มนุษย์ทุกคนที่อยู่แถวนั้น วิล

ฉันผลจากแคสเซียนและต่อสู้อย่างสิ้นหวังท่ามกลางไอเย็นที่ครอบคลุม
ทั้งอากาศและจิตใจ เหล่านักล่านอนแผ่หลาแทบฝ่าเท้าของฉันด้วยผลงานของ
แถมรา ฉันมองไม่เห็นสิ่งใดผ่านหมอกนั้นเลย ฉันเหวี่ยงแขนมะงุมมะงาหรา
ผ่านจุ่มพิตเย็นของกลุ่มหมอก คล้ำทางเสาะหารถที่วิลนอนอยู่

แล้วฉันก็เห็นเขานอนคุดคู้สิ้นสติอยู่บนเบาะหลังของรถคันนั้น ประตูคนขับ
เปิดอ้าปล่อยให้หมอกเข้าไปภายในได้ หมอกสลัวพันโอบร่างของเขาระหว่างที่
เขากำลังหลับไหลอย่างเรียกได้ว่าอ่อนโยนทีเดียว ครูหนึ่งฉันไม่อาจขยับเขยื้อน
เคลื่อนตัว ทำได้เพียงจ้องมองจนแทบสับสนหัวใจ แม้ยามที่บอบช้ำและบาดเจ็บ
อย่างนี้เขาก็ยังคงดงามเหลือเกิน

จากนั้นการกระทำก็กระตุ้นแขนขา ฉันรีบเปิดประตูด้านหลังแล้วเอื้อม

ไปหาเขา ใช้นิ้วมืออันสั้นเทาไล่ใบหน้าของเขาและลูบปอยผมสีน้ำผึ้งออกจากหน้าผาก ลัมพัลนั้นนุ่มลื่นดุจเส้นไหม

ฉันสะดุ้งทันทีที่แคลเซียมคำรามเรียก

"เจซินดา! เราต้องไปแล้ว! เดียวนี้เลย!"

แล้วเขาก็เจอตัวฉันและจุดกระชากฉันไปที่รถของเรา มืออีกข้างของเขาจับตัวแถมราไว้ เขาส่งเธอให้แม่ ร่างใหม่ที่เป็นประกายนั้นทอแสงส่องค่าคืนอันเปลี่ยวร้างและตัดทางให้เราผ่านคลื่นหมอกหนา อีกไม่นานมันจะจางหายไป เมื่อแถมราไม่อยู่ เมื่อเราหนีรอดไปได้ หมอกจะจางหายไป และที่สลายไปเช่นกันคือความทรงจำของเหล่านักล่า

ครั้งหนึ่งฉันเคยบอกแถมราว่าพลังของเธออาจจะแค่งังไม่ปรากฏ เธออาจจะแค่เด็กโตซ่า ถึงฉันจะไม่เชื่อตัวเองเท่าไรนัก แต่ฉันก็พูดออกไปเพื่อให้ความหวัง แม้อีโก้ แล้วฉันเองก็คิดเช่นเดียวกับคนอื่นในฝูงว่าเธอเป็นคราก็ไร้วิญญาณ แต่แล้วเธอก็กลายเป็นหนึ่งในคราก็ที่หายากและล้ำค่าที่สุดของเรา เป็นเหมือนฉัน

ที่หลังพวงมาลัยนั้นแคลเซียมสตาร์ตรถและพาเรามุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่ ฉันมองกลุ่มหมอกสีขาวขนาดใหญ่ผ่านทางกระจกมองหลัง วิลอยู่ที่นี่ ฉันจิกนิ้วลงบนเบาะจนกระทั่งรู้สึกถึงเนื้อผ้าที่ฉีกขาดได้แรงกต ไม่นะ ตอนนั้นฉันจะคิดถึงเขามากไม่ได้ มันเจ็บเกินไป

สายตาของฉันเคลื่อนผ่านพบร่างซีดเผือดของน้องสาว แล้วฉันก็จำต้องเบือนหน้าหนี ตื่นตระหนกกับภาพของคู่แฝดตัวเอง ยามนี้มันดูประหลาดสำหรับฉันมากพอๆ กับทะเลทรายแห่งนี้

ฉันสูดหายใจสะท้านลึก

เรากำลังกลับบ้าน สู่ขุนเขา ไอหมอก และทุกสิ่งที่คุณเคย ที่เดียวที่ฉันจะเป็นตัวของตัวเองได้อย่างปลอดภัย ฉันกำลังจะกลับไปหาฝูง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)